

ГОЛОС НІЖНИЙ І МОГУТНІЙ

До сторіччя від дня народження Бориса Гмирі

Цікава, гостра думка: до появи Гмирі у великому мистецтві наша рідна українська пісня одягалася здебільшого у традиційні шаровари, у сорочку-вишиванку. Борис Гмиря вперше у широкому світі одягнув національну пісню у концертний гарний фрак. Цю глибоку думку переконливо висловлює шановна Віра Горбатюк — широкознаний

режисер музичної редакції українського радіо. Доречно зразу нагадати, що з її чудових, унікальних записів розпочався творчий вечір пам'яті Бориса Романовича Гмирі, який нещодавно відбувся у приміщенні відділу мистецтв Публічної бібліотеки імені Лесі Українки. Пані Віра запросила на святковий вечір майже всіх своїх колег із редакції музичних передач, зокрема, відомих нам редакторів, справжніх шанувальників класичного мистецтва: Клавдію Войтех та Оксану Прилипку. А ми, бібліотекарі, запросили на столітній ювілей великого артиста своїх колег та читачів, а також тих поетів та митців, які в далекі роки мали щастя зустрічатися і творчо спілкуватися з Маестро. До нас, як завжди, радо завітала Тетяна Василівна Майборода — дружина і друг незабутнього композитора Платона Майбороди, народний артист України, лауреат Шевченківської премії, професор Національної музичної академії Анатолій Мокренко та патріарх української поезії Олекса Ющенко. Вперше в іпостасі нашого колеги, завідувача сектором популяризації літератури нашої бібліотеки всіх вітав учитель і поет Микола Сом.

У теплих і сердечних спогадах Борис Гмиря постає неперевершеним артистом, скромною і світлою Людиною. «Він давно вже став легендою і славою всієї України, — схвилювано говорить нам Тетяна Майборода. — Нашу українську пісню знає світ саме завдяки таким талантам — самобутнім і високим. Я щаслива, що познайомилася із Борисом Романовичем ще юною співачкою, а пізніше зустрічалася із ним у добірному товаристві братів Майбород. Завжди пам'ятаю його мудрий заповіт: не співати пісень-одноденок і співати лише там, де вас хочуть слухати...»

Народний артист Анатолій Мокренко та поет Олекса Ющенко — найближчі земляки славетного митця. Вони на пам'ятному святі представляли свою рідну Сумщину — малу, але родючу батьків-

щину Гмирі «Я щойно повернувся із Лебедина, де відбулося районне ювілейне свято у мальовничому куточку України. На превеликий жаль, там лиш я один скромно представляв усю столичну інтелігенцію. А де був Фонд Бориса Гмирі? Де була «Просвіта»? Але наша преса помиляється, коли пише, що вели-

кого народного артиста не вшановують рідний народ та українська держава. Про всю державу я промовчу, а наш народ звіддавна любить, знає і шанує цей ніжний і могутній голос, яким я чарувався в оперних виставах, у концертах камерної музики, у неповторних записах пісень з народної скарбниці. Я пишаюсь тим, що поруч з цим — кумиром юних літ — я працював у нашому славетному театрі».

Розмову Анатолія Мокренка підхопив Олекса Ющенко: «Справді, наша Сумщина пишається тим, що породила для всієї України і для всього світу сей унікальний талант. Його природний бас був на диво ніжним і м'яким, чистим і душевним. А прислухайтесь лишень, як він гарно вимовляє кожну букву у словах пісень. Він їх записав біля шестисот. Одну із них я написав для Гмирі...»

Наше свято вдалося на славу. На його завершення до всіх присутніх зі словами щирої подяки звернулася Людмила Іванівна Ковальчук — директор Лесині бібліотеки: «Зверніть увагу на ювілейну виставку, яку підготували нам до свят працівники із відділу мистецтв бібліотеки імені Лесі Українки. Із багатьох книжок, із журнальних та газетних публікацій ви маєте змогу побачити Гмирю в незабутніх образах оперних вистав: «Тарас Бульба», «Іван Сусанін», «Фауст», «Руслан і Людмила», «Богдан Хмельницький» та інших творах світової класики. В нас на святі було мудре слово і чарівна пісня. Ще зверніть увагу на одне прекрасне явище: ми тут вперше об'єднали творчі можливості київських бібліотекарів із чудовим досвідом шановної редакції музичних передач. Ми зійшлися, мов одна сім'я. Відтепер я буду думати, що Борис Романович Гмиря своїм незабутнім голосом може об'єднати українство всього світу для розбудови української держави»...

Алла КРАВЧЕНКО,
завідувачка читальної зали
Публічної бібліотеки
ім. Лесі Українки